

Core și colegii lui pe scenă la Cadeș-Barnea

Marti, 29 martie 2005

Gili Cârstea

Când privim la evenimentele sângeroase ale istoriei sacre fără să le așezăm în “cadrul adevărului,” acela al mării controversate, și fără să le analizăm în lumina care se revarsă de pe crucea lui Hristos, putem deseori ajunge la concluzii bizare. Concluzii bizare care mai mult umbresc decât să lumineze procedura lui Dumnezeu cu păcatul și păcătoșii. Așa se întâmplă și în cazul răscoalei lui Core, despre care aminteam zilele trecute, caz care merită o atenție deosebită în aceste zile ale sfârșitului mării lupte.

Cazul pare simplu: Core, Datan și Abiram, în fruntea membrilor adunării populare a lui Israel, toți “oameni cu nume,” s-au răzvrătit împotriva lui Moise, profetul Domnului, și împotriva lui Aron, marele preot, lucru pentru care Dumnezeu i-a omorât. Morala: Nu este sănătos să te opui sau să comentezi deciziile oamenilor trimiși de Dumnezeu.

Rareori ne-am întrebat cine erau acești oameni de frunte ai lui Israel, care era concepția lor despre Dumnezeu, credința lor, perspectiva lor asupra realității și viziunea lor despre poporul ales.

Nu avem o cronologie exactă a evenimentelor din pustie, dar este evident că revolta lui Core s-a petrecut la foarte scurt timp după dezastrul de la granița Canaanului, la Cadeș-Barnea. Israel, fără să țină seama de toate providențele lui Dumnezeu de la ieșirea din Egipt și până aici, consideră că ocuparea țării făgăduite trebuie să se desfășoare după strategiile neamurilor. Se pregătește o operațiune de culegere de informații în spatele liniilor inamice. Deși Moise nu menționează acest aspect, Spiritul Profetiei ne spune că nu a fost ideea lui Moise și nici a lui Dumnezeu. Fruntașii lui Israel au cerut insistent trimiterea unor spioni, iar Dumnezeu a cedat dorinței lor. Au fost lăsați să procedeze așa cum li se părea lor potrivit. El le-a recomandat să meargă câte un reprezentant al fiecărei seminții, toți “căpeteniile ale copiilor lui Israel” (Num 13:3).

Căpeteniile au iscodit țara, dar căpeteniile nu aveau credință, nu aveau discernământ spiritual, nu cunoșteau căile Domnului și nu aveau prea mare admirație pentru conducerea lui Israel “printr-un prooroc,” așa cum prefera Domnul. Necredința lor a spulberat planul lui Dumnezeu de a le oferi o patrie, chiar pământească, așa cum era Canaanul. Raportul lor a “înnegrit țara” în auzul poporului care, paralizat de frică, a hotărât să se întoarcă în Egipt.

Dintre cei doisprezece, doar doi – Caleb și Iosua – au avut încredere în Dumnezeu, dar poporul îngrozit dorea să le închidă gura eretică, omorându-i cu pietre. Glasul credinței nu trebuia să pătrundă până la urechea lui Israel, prin peretele gros al rațiunii necredinței promovată de oameni cu nume.

A fost o noapte de jale și bociri ciudate precum „de ce n-om fi murit noi în țara Egiptului sau de ce n-om fi murit în pustia aceasta?” Părea chiar că a avut loc o pocăință sinceră, căci dimineață s-au trezit plini de curaj, gata să pornească la luptă împotriva uriașilor din Canaan. Deși Norul nu mai era deasupra taberei, iar Moise i-a avertizat că Domnul nu este cu ei, au decis să pornească la cucerirea țării. Dar au fost bătuți de vrăjmași și alungați de la frontieră. Au urmat patruzeci de ani de învârtit în jurul muntelui.

Aceștia sunt oamenii care s-au ridicat împotriva lui Moise în răscoala lui Core, Datan și Abiram, la scurt timp după Cadeș. Sufletul lor era otrăvit împotriva căilor neprihănitii și aveau o imagine complet deformată despre caracterul lui Dumnezeu. Ei se socoteau a fi de partea adevărului, urmărind binele și siguranța lui Israel, iar Moise și Aron foloseau puterea lui Beelzebub ca să omoare pe poporul Domnului, așa cum au făcut cu cei zece spioni necredincioși, care au murit la Cadeș-Barnea “loviți de o moarte năpraznică” (Num 14:37).

Despre acest incident vom vorbi mâine (cu voia Domnului).